

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/268/2021
Identifikačné číslo spisu: 8118202046
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:8118202046.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1.) Q. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XX, C., 2.) X. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XX, C. zastúpených JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanej: 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, Bratislava, IČO: 31 340 890 zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 8Csp/33/2018, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 20. mája 2021, č.k. 18CoCsp/42/2020-93, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalobcovi priznáva proti dovolateľovi úplnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil I. a III. výrok rozsudku Okresného súdu Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) č.k. 8Csp/33/2018-61 zo dňa 14.08.2020, ktorým súd prvej inštancie I. výrokom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom bezdôvodné obohatenie vo výške 1.200,33 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.200,33 eur od 29.04.2018 do zaplattenia, II. výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a III. výrokom priznal žalobcom právo na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

2. Odvolací súd poukázal na odôvodnenie súdu prvej inštancie, z obsahu ktorého vyplýva, že medzi stranami sporu vznikol záväzkový vzťah vo forme zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Zmluva“), v ktorej je uvedená celková výška nákladov na poskytnutý úver sumou 1.462,31 eur, čo spolu s istinou 2.000,- eur predstavuje sumu 3.462,31 eur, avšak pri počte splátok 40 a výške mesačnej splátky 59,- eur to predstavuje výslednú sumu 3.540,- eur, teda rozdiel medzi deklarovaným stavom a skutočnosťou je 77,69 eur v neprospech dlžníka, t.j. spotrebiteľa, čo skresľuje výslednú RPMN. Zmluva neobsahuje zákonom vyžadovanú náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „zák. č. 129/2010

Z.z."), a to uvedenie predpokladov výpočtu RPMN, pričom absencia tejto skutočnosti postačuje na aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z., a teda úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie konštatoval, že právny predchodca žalobcov mal žalovanej zaplatiť len 2.000,- eur a keďže zaplatil spolu až 3.200,33 eur, bolo dôvodné zaviazať žalovanú k zaplateniu sumy 1.200,33 eur titulom bezdôvodného obohatenia v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu podľa § 451 a nasledovne Občianskeho zákonníka. K námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že vo vzťahu k subjektívnej lehote sa právny predchodca žalobcov dozvedel o bezdôvodnom obohatení v auguste 2017, pričom v konaní nebola preukázaná nepravdivosť tohto tvrdenia, na základe čoho bola žaloba podaná včas. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej lehote súd prvej inštancie uviedol, že konanie žalovanej pri uzatvorení zmluvy, ktorá nerešpektovala ustanovenia zákona slúžiace na ochranu spotrebiteľa nemožno považovať za súladné s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie aplikoval desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, ktorá začala plynúť v momente, keď suma celkových úhrad právneho predchodcu žalobcov prekročila sumu poskytnutého úveru. Z listinného dôkazu predloženého právnym predchodcom žalobcov súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcov preplatil úver dňa 19.11.2013 a preto na základe uvedeného nedošlo k premlčaniu sumy vo výške 1.200,33 eur.

3. K objektívnej 10-ročnej premlčacej dobe odvolací súd uviedol, že ani v tomto ohľade nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalovaného, že je potrebné preukázanie jeho úmyslu bezdôvodne sa obohatiť, a to ani s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018. Vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

5. Dovolateľka vo svojom dovolaní poukázala na to, že procesný postup odvolacieho súdu viedol k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, keď ignoroval rozhodovaciu prax iných krajských súdov a Najvyššieho súdu ČR a zároveň sa dostatočne nevysporiadal s právnym názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v uznesení sp.zn. 1Cdo/238/2017.

6. Dovolateľka poukázala ďalej na to, že odvolací súd nesprávne vyriešil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a od ktorých záviselo jeho rozhodnutie, a to

- „či sa vzťahuje na premlčanie nároku dlžníka na vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy desaťročná premlčacia lehota podľa §107 ods. 2 OZ bez ďalšieho z toho dôvodu, že veriteľ (banka) je profesionálom a podniká v oblasti poskytovania úverov"
- „či možno kritériá pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehote na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 1 OZ vyhodnocovať bez zohľadnenia objektívnych skutočností, iba na základe tvrdenia žalobcu a ním predloženého písomného stanoviska tretej osoby o právnej kvalifikácii tohto nároku".

7. Jediným rozhodnutím dovolacieho súdu, ktoré dáva odpoveď na prvú otázku, je uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.10.2018 sp. zn. 1Cdo/238/2017. Žalobcovia, resp. ich právny predchodca, nepreukázali pravdivosť tvrdenia, že sa žalovaná obohatila na ich úkor úmyselne, neuviedli skutočnosti, ktoré by aspoň nasvedčovali jej úmyselnému konaniu, a nenavrhli dôkazy. Oba sudy konštatovali, že žalovaná sa obohatila na úkor dlžníka úmyselne. Tento záver vyvodili zo skutočnosti, že podniká na finančnom trhu a má nad spotrebiteľom odbornú prevahu.

8. Dovolateľka navrhla, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že rozsudok

súdu prvej inštancie zo dňa 14. augusta 2020 č.k. 8Csp/33/2018-61 v časti jeho výroku zmení tak, že žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania zamietne a prizná žalovanej proti žalobcom nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, trov odvolacieho a dovolacieho konania.

9. Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol, resp. zamietol a priznal im nárok na náhradu trov konania. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedli, že odvolací súd sa zaoberal všetkými významnými argumentmi žalovanej. Žalobcovia poukázali na to, že problematika premlčania bola už posudzovaná na úrovni Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 v spojení s odôvodnením vo veci C-698/18 a C-699/18. Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je súladný so závermi citovaných rozsudkov Súdneho dvora EÚ, najmä vo veci C-485/19.

10. K vyjadreniu žalobcov dovolateľka zotrvala na podanom dovolaní. Žalobcovia pri poukázaní na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.07.2020 v spojených veciach SC Raiffeisen Bank SA proti JB a BRD Groupe Sociétés Générale SA proti KC, C-698/18 a C-699/18 nezohľadnili osobitosti daného prípadu.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a podľa § 447, písm. f) odmietol, pretože dovolanie nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

12. Dovolací súd konštatuje, že právne otázky položené dovolateľkou sú vyriešené riešené judikatúrou ad1/ rozsudkom SDEU C- 485/19 a ad2/ rozhodnutím najvyššieho súdu sp.zn. 5Cdo/29/2021.

13. Podľa čl. 7 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

14. Podľa rozsudku súdneho dvora EU C - 485/19 zo dňa 22.4.2021 zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnenne zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

15. Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením uvedeného rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom, ktorý bol v ňom prijatý.

16. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

17. Predmetom konania je spotrebiteľský nárok, ktorý je harmonizovaný právom Európskej únie. Rozsudky Súdneho dvora EU majú prednosť pred vnútroštátnymi prameňmi práva a v rozsahu v ktorom vnútroštátne právo im odporuje má súd povinnosť zdržať sa aplikácie konfliktného vnútroštátneho práva.

18. Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EUC - 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehoty je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia). Dovolací súd súčasne poukazuje na vecne správny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že 51. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Aplikácii uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. ICdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 bráni princíp prednosti rozsudku Súdneho dvora EU C-485/19 .

19. Pokiaľ ide o druhú otázku položenú dovolateľom, najvyšší súd poukazuje na to, že v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/29/2021, týkajúcom sa podobnej skutkovej a právnej problematiky najvyšší súd najskôr poukázal na dovolacie rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/169/2017 a 8Cdo/163/2018, ktoré obe boli neskôr zrušené ústavným súdom (III. ÚS 43/2020 a I. ÚS 51/2020). V tejto súvislosti akcentoval názor ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 51/2020, že „nemožno pochybovať o tom, že bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Ide o špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Ide teda o ďalší typ skutkových okolností, ktoré treba vzhľadom na už uvedené špecifiká posúdiť najvyšším súdom nanovo". Ústavný súd v danej veci ďalej konštatoval, že predchádzajúce rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/67/2011 a sp. zn. 5Cdo/121/2009 «nedávajú odpoveď na otázku, či je namieste plynutie začiatku subjektívnej premlčacej doby odvíjať od znalosti spotrebiteľa o právnej úprave zakotvujúcej bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (uplatnenie zásady „nezalosť zákona neospravedlňuje“), ani na otázku, či za takéhoto stavu je moment, kedy reálne dôjde k plneniu spotrebiteľa nad rámec istiny, rozhodujúcim z pohľadu záveru o nadobudnutí skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia. V tomto kontexte je potrebné sa vysporiadať s otázkou súvisiacou s bežnou životnou skúsenosťou, a síce, či je pravdepodobné, aby dlžník platil veriteľovi plnenie, ak by vedel, že mu toto plnenie nepatrí. Otázkou je, či potom možno za moment, kedy sa dlžník dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa bezdôvodne obohatil, považovať uzatvorenie konkrétnej spotrebiteľskej zmluvy o spotrebiteľskom úvere." V rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/29/2021 najvyšší súd zvýraznil špecifickosť situácie, vzniknutej a vyvolanej osobitosťou právnej úpravy spotrebiteľského práva, najmä zák. č. 129/2010 Z.z. V podstatnom uviedol, že „[z]a skutkovú okolnosť (skutkové okolnosti), ktorá je (sú) podstatná pre nadobudnutie vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, potrebnej pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, je podľa názoru dovolacieho súdu potrebné považovať skutočnú vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Bez tejto vedomosti je spotrebiteľ v presvedčení, že jeho povinnosťou je (bolo) plniť zmluvne dohodnutý záväzok a splácať dlh splátkami vo výške dohodnutej v zmluve, ktorej návrh riadne a podľa dôvery spotrebiteľa v súlade so zákonom vypracoval veriteľ - dodávateľ ponúkajúci svoj produkt. Nestačí preto len predpokladať, že oprávnená osoba skutkové okolnosti mohla vedieť, alebo sa ich mohla alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Dovolací súd zdôrazňuje, že spotrebiteľova vedomosť o tom, že výška splátok (resp. celého konečného dlhu zahŕňajúceho aj úroky a poplatky) je v úverovej spotrebiteľskej zmluve uvedená nesprávne, je sama osebe skutkovou okolnosťou, nie okolnosťou právnou (zistenie o rozpore takéhoto zmluvného dojednania so zákonom je len dôvodom nadobudnutia tejto vedomosti) ... Otázkou nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Ide totiž o to, či je možné pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere a u každého

spotrebiteľa automaticky usudzovať nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe spotrebiteľovej dôkladnej znalosti obsahu zmluvy o úvere a povinnosti plnenia na účet veriteľa, čo by v podstate znamenalo prezumpciu jeho vedomosti o rozpore jej (niektorých) ustanovení so zákonom ... Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu". Najvyšší súd v danej veci uzavrel, že „podstatnou skutkovou okolnosťou, ktorú by sa mal spotrebiteľ dozvedieť, aby mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, je vedomosť o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú (preukázanú) vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti ... je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom (actio nata). Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr".

20. Uvedené závery dovolacieho súdu boli plne súladné s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „Súdny dvor“) vydaného dňa 22. apríla 2021 vo veci LH proti Profi Credit Slovakia s.r.o. (C-485/19). „Podstatou prvej položenej prejudiciálnej otázky bolo určiť, či sa má zásada efektivity vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm zaplatených neoprávnene na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu“. Súdny dvor v tejto súvislosti vyslovil názor, že „zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle smernice 93/13 alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.“

21. V zhode s vyššie uvedenými závermi vyslovenými v uznesení sp. zn. 5Cdo/29/2021 dovolací súd uvádza, že v prejednávanom spore bolo potrebné individualizovať, kedy pôvodný žalobca nadobudol vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Na pojednávaní dňa 14.08.2020 právny zástupca žalobcov predložil súdu potvrdenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zo dňa 25. mája 2017, z ktorého vyplýva, že ho toto združenie dňa 24. augusta 2016 poučilo o náležitostiach, ktoré spotrebiteľská zmluva má obsahovať ako aj o neprijateľnosti zmluvných podmienok a od tento deň považovali súdy za deň, kedy sa pôvodný žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej. Vychádzať preto treba z reálneho momentu, kedy sa pôvodný žalobca dozvedel o tom, že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Z uvedených dôvodov možno v okolnostiach posudzovanej veci považovať za správny právny názor odvolacieho súdu.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.